

Cinquanta i cent

Sardana de Daniel Gasulla i Porta (2004)

Lletra d'Agustí Pàmies i Freixas (2004)

*- Ara que som tots aquí
hem de cercar la manera
que aquesta imatge gentil
no resti més oculta a la riera.*

En un altar s'arrecera,
del camp la perla,
la mitjancera
davant de Déu.
(ho demanem per Crist Jesús, nostre Senyor)

El santuari era, i amb devoció,
lloc de pregària ferma per sempre a vós:
Mare de Déu de la Riera,
punt de mira dels nostres cors.

Durant molts segles,
en aquella ermita,
Sant Bartomeu bé us acollia,
de molt bon grat, car era el patró.

I fins un dia,
la fisonomia
modernista
us va arribar
per cobrir-vos,
per sobre el cap,
amb petxina
per la millor
perla del camp.

I amb contratemps,
guerres i odis,
aquella ermita
es va esfondrar.
Però l'anhel
borgenc, de tots,
un cop més,
amb esforç,
la va (tornar a) aixecar.

I en aquesta hora
fem el gran prec esperançat:
*- Que els borgencs,
amb vós Senyora,
puguem sempre
dar-nos les mans!α*